

HÜRRİYET YAŞAR ÖNCE BEN ONU ÖLDÜRDÜM

ÖYKÜ

Hürriyet Yaşar
ÖNCE BEN ONU
ÖLDÜRDÜM

Can Yayınları: 1813
Türk Edebiyatı: 532

© Hürriyet Yaşar, 2009
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2009

1. basım: Mart 2009

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gülay Yıldız
Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1056-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Hürriyet Yaşar
ÖNCE BEN ONU
ÖLDÜRDÜM

ÖYKÜ

CAN YAYINLARI

**HÜRRİYET YAŞAR'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

BİR TERSİNE YÜRÜYÜŞ: 12 EYLÜL ÖYKÜLERİ / *antoloji*
YİĞİT İKEN ÖLENLERE: 12 MART ÖYKÜLERİ / *antoloji*

Hürriyet Yaşar, 1961'de İstanbul-Paşabahçe'de doğdu. Şişli Siyasal Bilimler Yüksek Okulu'nda başlayan yüksek öğrenimini, Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nden mezun olarak 1983'te tamamladı. Özel sektörde uzun yıllar muhasebe-mali işler yöneticiliği yaptı. Ayrıca çeşitli dergi ve gazetelere yazılar yazıyor, serbest editörlük yapıyor. Yazı yaşamına 1986-87 yıllarında Karadeniz Ereğli'deki yerel gazetelerde Can Özgür takma adıyla yazdığı günlük siyasal köşe yazılarıyla başladı. Yazı ve öykülerini *Cumhuriyet* gazetesinden başka çoğunlukla, *Adam Öykü*, *Adam Sanat*, *Kaçak Yayın*, *Yeniden Müdafaa-i Hukuk*, *Türk Dili Dergisi*, *Hürriyet Gösteri*, *İmge Öyküler*, *kitap-lık*, *Yelkovan* gibi dergilerle *Cumhuriyet Kitap* ekinde yayımladı. 2001'de yayınlanan *Fırat'a Karışan Öyküler* kitabında bir öyküsüyle yer aldı. İlk öykü kitabı *Anlatmaya Biri Gerek*'i 2002'de, *Bir Tersine Yürüyüş* adlı 12 Eylül öyküleri seçkisini 2006'da, *Yiğit İken Ölenlere* adlı 12 Mart öyküleri seçkisini de 2008'de yayınladı.

İÇİNDEKİLER

ÖNCE BEN ONU ÖLDÜRDÜM

Önce Ben Onu Öldürdüm	11
Islık	18
Bisiklet	28
Gece	35
Yüzdeli Dedikodu	46
Öğretmenler	52

İÇERDEN

İçerden	63
Kart	64
Can	71
Giden, Gelen	76

NE ÖYKÜ NE HİKÂYE

Aramıza Karışanlar	83
Ne Öykü Ne Hikâye	92

ÖNCE BEN ONU ÖLDÜRDÜM

ÖNCE BEN ONU ÖLDÜRDÜM

Şimdi çok arıyorum ama, öldürdüm onu. Yok ettim. İnsafsızca... Yavaş yavaş... Değiştire değiştire... Azar azar yok ede ede sürükledim ölüme, adım adım. Sonunda öldürdüm, rahatladım.

Yok oluşuna doğru atmaya kandırdığım her adımında seviniyordum, gülüyordum içimden. O gülüşlerin, o sevinçlerin ne denli sinsi, kötücül sevinçler olduğunu yeni yeni sezebiliyorum. Öldükten, tümüyle yok olduktan sonra... Şimdi onu ararken... Onsuz kaldığımı anlayınca...

Bir iki gün görüşmesek, ozanın muştuladığı güzel günleri özlercesine özlerdik birbirimizi. Onu mutlu, sevinç içinde gördüğümde olurdu ne olursa. İnsan nasıl böyle mutlu, böyle sevinç içinde olabilirdi?

“Hava...” derdi, “Hava ne kadar güzel, görüyor musun?”

“Evet,” derdim, “güzel hava.”

“Ama çok güzel!” derdi.

“Çok güzel,” derdim.

Koluma girerdi. Kolumdan çıkar, elimi tutardı. Elimi bırakır, karşıma geçer, yüzümde kendi yüzündekine benzer mutluluk, sevinç parçaları arardı. Sevincinin taşıdığı gözlerle, ayaklarının ucunda kanatsız bir kuş gibi yükselip, çığlık gibi sorardı:

“Heey! Heey! Hava çok gzeell!”

“Çok güzel,” derdim. Biraz canlanır, gülümser, mutluluğu azalmasın diye sordum:

“Söyle, ne yapalım?”

“Gidelim.”

“Nereye?”

“Nereye olursa.”

Giderdik. Nereye gidebilirsek...

“Denizin kokusunu duyuyor musun?” derdi.

“Evet,” derdim.

“Martıları görüyor musun?”

“Görüyorum,” derdim.

“Çığlıklarını?..”

“Duyuyorum.”

Gözlerimin içine, ağzı kulaklarında bir sevinçle bakar, yüzünü yaklaştırır:

“Heey! Seni çok seviyorum,” derdi.

Sevinirdim. Glmserdim. Yüzüne bakardım, gözlerine... Sevincine hayran olur, kalırdım.

Bir gün, ayaklarımızı denize sarkıtmış oturuyorduk. Bir balıki, kıyıya yanaştı, sandalını bağladı, dışarı atladı; yarısı balık dolu koca kovayı kaldırıp aldı içinden. Ayağında çizmeler, şayak bir pantolon, üstünde balıki yaka bir kazak, kazağının üstünde de deri yelek vardı. Yanmış yüzünde derin çizgiler seçiliyordu. Bize bakmadan, gürültülü gürültülü soluyarak önümüzden geçti. Uzun boylu, yapılı, büyük elli, güçlüydü.

“Balıki...” dedi.

“Gördüm,” dedim.

“şimdi gidip ona sarılmalı,” dedi.

Elleri elimde, omuzu koltuğumun altındaydı. Benden uzaklaşarak değil, daha sokularak söylemişti. Dostuydum onun, sırdaşıydım, arkadaşıydım. Her şeyi söylerdi bana. Söyler miydi? Söylesin isterdim. Her düşündüğümü, her duygumu söylerdim ben de. Söyler miydiniz? Söyleyeyim isterdim. Anlatır, anlatırdık. Zaman

yetmez, tükenirdi. Zamanla daha da çok şeyi söyleyecek, anlatacaktık. Onda, ben de olacaktım; bende, o da olacaktı.

“Üstü başı balık kokar onun,” dedim.

Bilmez miydim? Balıkçı balık kokar, demirci demir kokardı. Doğrusu, onun coşkusuymdu. Tanımıştım coşkusu.

Omuzunu silkerek, “Olsun,” dedi.

“Olsun”du. Elbette “olsun”du. Balıkçı, gerçekten çok güzeldi. O yaşama sevincinin, o sevinç selinin içindeki her kadının sarılmak isteyeceği denli güzel... Üstelik ben onu, o duygu seli başka hiçbir kadında olmadığı için seviyordum. Bir tek o, hava çok güzel diye böyle coşabilir, bir tek o, öyle bir balıkçıya gidip sarılmayı içinden isteyebilir, bir tek o, bunu duyumsadığı anda, kolunun altında olduğu sevgilisine söyleyebilirdi.

“Heey!” dedi, “Ama yüzün gölgelendi?..”

Sıktım kollarımla, “Yok bir şey,” dedim.

Balıkçı gitmişti. Başını göğsüme yasladı. Güneş azaldı, havanın parlaklığı kırıldı, balıkçıyı unuttuk, rahatladım.

Yine o güzel havalardan birinde, el ele yürüyorduk. İstanbul’un yedi tepesinden birinden, denize iniyorduk. Eski bir mahalleye düştük. Küçük alana açılan sokağın ağzından, elinde dolu torbalarla pazardan dönen, yaşlı mı yaşlı bir kadın çıktı. Yüzünde, elindeki her şeyi hemen pişirecek, meyveleri yıkayıp, soyup tabağa koyacak, sonra da evdekileri hemen sofraya çağıracakmış gibi bir sevinç, incecik bacaklarında sanki o sevincinin ivcenliği vardı. Yaklaşırken, yüzündeki gülümseme hiç azalmıyordu. Tanıştırmışız gibi de, sanki bize gülümsüyordu. Yanımızdan geçerken, birbirine geçmiş ellerimize, yüzümüze göz attı. Dönüp arkasından baktık. Basacağı yeri seçe seçe yürüyordu. Küçük bir çarpışmada düşecek gibiydi. Az ötedeki ahşap, yıkıldı yıkılacak evin kapısında torbalarını yere bırak-

tı. Belinden çıkardığı anahtarla kapıyı açmaya çalışırken, sevgilim elimi bırakıp karşıma geçti, ayaklarının ucunda yükseldi. Sevinçten yine ağzı kulaklarındaydı.

“Şimdi gidip onu öpeyim mi?”

Güldüm. “Ööp!” dedim.

“Ööp’müş!.. Görmedin mi yüzünü?”

“Gördüm, çok güzeldi.”

Benim bir şey kaçırdığıma hayıflanırmış gibi ayağını yere vurarak, “Öpülmez mi işte!” dedi.

“Öpülmez olur mu?” dedim. Ama güldüm de...

Yolda çocuklar seksek oynuyorlardı. Durup seyrettik. Yukardan yavaş bir gıcırta duyuldu. Bir pancur sesi... Yaşlı kadın üst katın penceresini açmış, sokağa bakıyordu. Sevgilim gitti, pencerenin karşısında, tıpkı bana bakarken yaptığı gibi, ayaklarının ucunda yükseldi, bana bakarkenki o sevinciyle yaşlı kadına baktı. “Gezin dolaşın yavrum,” dedi kadın, “Gezin dolaşın. Bu havayı her zaman bulamazsınız.” Sevgilimin sevinci yüzünden taşıyordu artık. Yaşlı kadın içeri gitti. Yeniden görüldüğünde, elindeki çaydanlıkla, penceredeki çiçeklere su veriyordu. Sevgilim pencereye yaklaştı. Kadın da ona bakınca, “Çiçekleriniz çok güzel,” dedi. Kadın, ‘bekle’ anlamında elini uzatıp yine kayboldu. Döndüğünde, elinde uzun saplı güller vardı. İpe bağlı bir sepeti havaya kaldırıp gülleri içine koydu, aşağı sarkıttı.

“Heey! Heey! Çok güzel! Çok teşekkürler,” dedi sevgilim. Eliyle de öpücük yolladı, koşarak yanıma geldi. Güllerin kokusunu içine çekti. “Oh, çok güzel kokuyor,” dedi, burnuma tuttu, dönüp kadına el salladı. Sonra elimden tuttu. “Kadın havayı görmüştü,” dedi, “Sen de gör!” Uçacak gibiydi. Elimi sıktı. “Hava çok güzel,” dedi. Gülleri, iki adımda bir önce kendi kokluyor, sonra bana koklatıyordu. Öylece deniz kıyısına indik.

Bir gün de yolda, bir erkek arkadaşını uzaktan görünce seslenerek durdurdu. Koşa koşa yanına gidip ya-

naklarından öperek iki eliyle tokalaştı. Bir süre bırakmadı elini ellerinin arasından. Sonra beni göstererek yanıma getirip tanıştırdı. Ayrılırken, cilveli değil, ama cıvıl cıvıl bir sesle:

“Heey,” dedi, “Bıyıkların da çok güzel olmuş ha!”

Çocuk biraz kızardı, “Sağ ol,” dedi, sevindiği de belli oldu azıcık. Bana bakamadı. Sevgilim güldü, kolunu sıktı arkadaşının, “Hadi hadii, utanma!” dedi.

Arkadaşından ayrıldıktan sonra, bendeki değişikliği anlamadı. Uzun sürünce, sordu. Anlattım, hak verdi. Hak verince düzeldim, bu kez ben sevindim. Bir daha, erkeklere bunca yakın olmayacaktı. Üzüldü benim için. Hem de çok... O üzülükçe arttı sevincim. Barıştık. Değişiyor muydu? Değişirse, tamamdı.

Sevdiklerine dokunurdu sevgilim konuşurken. İçinden geldiğinde nerde olursa olsun, kollarına dokunur, ellerini sıkar, onlara şaka yaparken yüzlerini, çenelerini okşar, “Heey!” derdi. Tıpkı bana dediği gibi derdi. Deliye dönerdim. Deliye dönerdim. Dünya daralır, üstüme çökerdi. Bende ne olduğunu anlamaya çalışır, “Neyin var?” derdi, “Ne oldu söyle!” “Yok bir şey,” derdim. Çok üzülürdü. O üzülünce umutlanırdım. “Senin yüzün gölgelensin istemiyorum,” derdi, “Seni çok seviyorum, en çok seni seviyorum, sen benim bir tanemsin, anlıyor musun?” Düzeldirdim o üzülükçe. Yavaş yavaş içim gülümsemeye başladığı.

Artık onunla konuşan hiç kimsenin yüzünde, onun yüzündeki sevincin yansımasını görmüyordum. Ara sıra tek tük kazalar oluyordu ama, anlıyor, önlüyordu. Erkeklere dokunarak “Heey!” diye seslenmiyor, “Hadi hadii, seni gidii!..” derken kollarından tutmuyor, arkadaşlarının toplu buluşmalarına katılmıyor, onlarla sinemalara, tiyatrolara, konserlere gitmiyor, zamanını yalnızca bana ayırıyordu. Böylece hiçbir yerde hiçbir za-

man, durup dururken neşem kaçmıyor, yüzüm gölgelemiyordu. Öğrenmişti. Rahatlamıştım. Tam istediğim gibi olmuştu.

Hâlâ ayrı evlerde yaşıyorduk. Yeni bir ev tutup oraya taşındık.

Unutulmaz coşkunklukta bir sevişme sonrası, elleri bedenimde gezinirken, “Benimsin değil mi?” diye fısıldadı tanımadığım bir tonla. “Evet,” dedim, “Seninim.” Sıktı bedenimi. “Benimsin evet,” dedi. Yüzümü yüzüne çevirdi, iyice yaklaştırdı yüzünü. Kulaklarımın altından tutup başımı ellerinin arasına aldı. Derinlere, gözlerimin içinden içime giriyordu. Kulaklarıma, burnuma, dudaklarıma, çeneme ilk kez görüyormuş gibi, ama vahşice bakıyordu... Elindeki başı ne yapacağını şaşırılmış gibiydi. Ben yoktum. Ben değildim ellerinin arasındaki, onunkiydim. Benim bakışlarımı görmüyordu. Yalnız kendi vardı. Çıldırılmıştı. Gözlerimi buldu gözleriyle, “Yalnız benimsin,” dedi, “Anladın mı? Yalnız benim!” Bir koşuyu yeni bitirmiş, sonunda da çok değerli bir şey kazanmış gibi soluk soluğaydı.

Şimdi gezmiyor, dolaşmıyor. Çağırdığım arkadaş yemeklerine bile gelmiyor. Kendi arkadaşlarını yolda görse, görmemiş gibi yaparak kaldırım değiştiriyor. Güzel havalarda camdan bakarken eski günlerdeki gibi coşmuyor, dışarı da çıkmıyor. Gazeteleri okumaktan çok, bulmacalarını çözüyor. Eskisi gibi kitap okumuyor, okusa da eskiden merak ettiği türden kitaplara ilgi göstermiyor, arada bir eften püften şeyler okuyor, çok satıp çok konuşulana... Televizyondaki dizilere bakarken ilgisiz bir şey söylersem kızıyor. Hiçbir tanışma onu coşturmuyor, arkadaşlarından hiç kimseyi özlemiyor.

Rolleri değişmiş gibiyiz. Bu kez ben onu coşturmaya çalışıyorum. Hava, bahar, güneş, sokakta oynayan çocuklar, deniz, balıkçılar... Eski ahşap evlerin çi-

çekli pencerelerinden ışıklı gülümseyişleriyle bakan yaşlı kadınlar... Arkadaşlar... Toplumsal, siyasal sorunlar, örgütlenmeler... Hepsinde beni dinliyor, “güzel” diyor, “iyi” diyor, “doğru” diyor, ama ne kendi coşuyor ne beni o coşuklara bırakıyor.

Bir toplantıdan akşam geç gelişimin sonrasında tuttuğumuz bir kavgada, “Benimsin sen anladın mı?” diye bağırdı. Koltuğa çöküp yüzünü ellerinin arasına aldı, hiç görmediğim bir şiddetle sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Onu seviyordum. Böylesine üzülmesine dayanamazdım. Arkadaşlıklarımı, eğlencelerimi, toplumsal çalışmalarımı, sanat meraklarımı... Hepsini, her şeyi azalttım, azalttım... Sonunda hiçbiri kalmadı.

Şimdi hafta sonlarımızı o yeni, büyük süpermarketlerde alışveriş ederek geçiriyor, bütün akşam yemeklerimizi evde yalnız yiyor, televizyon dizilerini birlikte izliyoruz. Bir araba, bir de yazlık parası biriktirmek için bankada hesabımız var. Benim ıvır zıvır takıntılarımın gerginliklerinden kurtulduk. Çalışmayı bıraktı. Aylığım iyi sayılır. Tek kazancımız da o.

Aramıyor musun dersenez, başta söyledim.

Ama içimde bir kuşku da yok değil hani. Sizce de, önce ben onu öldürmedim mi?

2002

HÜRRİYET YAŞAR

ÖNCE BEN ONU ÖLDÜRDÜM

ÖYKÜ

Lanet olsun! İnsan çalışmadığı slogana olsun katılmaz mı? Bak yanındakinin de sesini kısmış oluyorsun. Sevmiyorum bu yanımı. Sonra ayırmsıyorum. Ben de daha önce böyle yerlerde olmadım ki! Ara yollar yüzünden mi? Ne çok ara yol vardı! Hepsi bir başka sokak! Tüm sokaklarda bahçelerin, evlerin kapısı bir başka güzel. Her evin içinde kendi güzellikleri. Her ev için, en güzeli kendi içi. Oysa evde yürünmez ki! Evde oturulur. Evde, dıştan bakanca oturaklı bir yaşam sürülür.

Okurlarımızın *Bir Tersine Yürüyüş* ve *Yiğit İken Ölenlere* adlı öykü seçkilerinin hazırlayıcı olarak tanıdığı **Hürriyet Yaşar**, edebiyatımıza *Anlatmaya Biri Gerek* adlı öykü kitabıyla girmişti. **Önce Ben Onu Öldürdüm**, onun ikinci öykü kitabı. Hürriyet Yaşar, halkın içinden seçtiği öykü kişilerini olanca yalınlıkları içinde anlatıyor. Türkiye'nin toplumsal ve siyasal ortamının da yansıdığı bu öyküler öncelikle güzel Türkçeleriyle dikkat çekiyor. Öykü okumayı seven okurlarımız kaçırmasın.

KAPAK RESMİ: SHAUN LOWE

ISBN 978-975-07-1056-8

9 789750 710568

<http://www.canyayinlari.com>